

Savas ticības dēļ

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmit apustuļu kворuma

Liels paldies jums visiem, brīnišķīgie Baznīcas locekļi, par to, ka katru savas dzīves dienu pierādāt, ka tīrā Kristus mīlestība „nekad nebeidzas”.

Prezident Monson, visas šīs Baznīcas locekļi pievienojas šim brīnišķīgajam korim, un mēs sakām: „Par pravieti, Dievs, pateicamies.” Paldies tev par tavu dzīvi, par tavu piemēru un par uzaicinājuma uzrunu uz vēl vienu Baznīcas Vispārējo konferenci. Mēs tevi mīlam, mēs apbrīnojam tevi un mēs atbalstām tevi. Tiešām, šajā pēcpusdienas sesijā mums būs arī formālāka iespēja pacelt savas rokas atbalsta izteikšanā ne tikai prezidentam Monsonam, bet arī visām citām Baznīcas vispārējām amatpersonām. Tā kā arī mans vārds būs iekļauts tajā sarakstā, ļaujiet man būt tik drosmīgam, lai jau iepriekš izteiktu pateicību jums visu vārdā par jūsu paceltajām rokām. Neviens no mums nevarētu kalpot bez jūsu lūgšanām un atbalsta. Jūsu uzticība un jūsu mīlestība mums nozīmē vairāk, nekā mēs jebkad to spēsim izteikt.

Līdzīgi manis tikko teiktajam, mans vēstījums šodien ir tāds, lai pateiktu, ka *mēs* atbalstām *jūs*, ka mēs tādā pašā veidā sirsnīgi lūdzam par jums un izrādām savu mīlestību. Mēs zinām, ka Baznīcas vadošajām amatpersonām ir dotas īpašas atslēgas, derības un pienākumi, taču mēs arī zinām, ka Baznīca smeļas nesalīdzināmu spēku, patiesi unikālu vitalitāti, no *katra* šīs Baznīcas locekļa ticības un ziedošanās, lai arī kas viņš būtu. Lai arī kurā valstī jūs dzīvotu, lai arī cik jauns vai nepiemērots jūs justos, lai cik vecs vai ierobežots jūs pats jūtaties, es liecinu, ka Dievs jūs mīl personīgi, jūs esat Viņa darba nozīmes centrā, un par jums ar mīlestību domā un lūdz Viņa Baznīcas vadošās amatpersonas. Jūsu *katra* personīgā vērtība un dievišķais lieliskums ir tas patiesais iemesls glābšanas un paaugstināšanas ieceres esamībai. Pretēji mūsdienās bieži lietotam teicienam, šis vēstījums *ir par jums*. Nē, negriezies un neskaties uz savu kaimiņu. Es runāju par tevi!

Man ir sagādājusi grūtības atbilstoša veida atrašana, kā pateikt jums, cik ļoti Dievs jūs mīl un cik pateicīgi par jums esam mēs, kas sēžam uz šī paaugstinājuma. Es cenšos būt pašu debesu eņģeļu vārdu paudējs, pateicoties jums par katru labo darbu, ko jūs jebkad esat veikuši, par katru labo vārdu, ko jūs jebkad esat teikuši, par katru upuri, ko jūs jebkad esat nesuši, lai kādam sniegtu — jebkurai cilvēkam — Jēzus Kristus evaņģēlija skaistumu un svētības.

Es esmu pateicīgs Jauno sieviešu vadītājām, kuras dodas uz meiteņu nometnēm un bez šampūna, dušas vai skropstu tušas pārvērš liecību sapulces pie dūmojošiem uguns kuriem par aizraujošākajām garīgajām pieredzēm, kuras šīs meitenes — vai viņu vadītājas — piedzīvos visā savā mūžā. Es esmu pateicīgs par *visām* Baznīcas sievietēm, kuras manā dzīvē ir bijušas tik stipras kā Sinaja kalns un tik līdzjūtīgas kā Svētīgumu kalns. Mēs

dažreiz smaidām par mūsu mūsu stāstiem — par to zaļās krāsas želatīnu, segām un bērnu kartupeļiem. Taču mana ģimene, vienā vai otrā gadījumā, ir bijusi visu šo lietu pateicīga saņēmēja, un vienā gadījumā mēs saņēmām segu un bērnu kartupeļus vienā dienā. Tā bija tikai neliela sedziņa, tiešām, pavisam maziņa, lai padarītu mana mirušā bērniņa un brāļa ceļojumu atpakaļ uz savām debesu mājām tik siltu un patīkamu, kā to mūsu Palīdzības biedrības māsas vēlējas. Ēdiens, kas mums tika pasniegts pēc bērnu dievkalpojuma un kas bija sagatavots brīvprātīgi, mums neko neprasot, tika pieņemts ar pateicību. Ja vēlaties, varat pasmaidīt par mūsu tradīcijām, taču vienmēr šīs Baznīcas sievietes, kuras nereti nesaņem uzslavu par saviem darbiem, ir *vienmēr* klāt tajās vietās, kur ir gurdenas rokas un nespēcīgi ceļi.¹ Šķiet, ka viņas instinktīvi satver dievišķumu, kas rodams Kristus paziņojumā: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem ..., to jūs esat Man darījuši.”²

Tas ir patiesi arī attiecībā uz priesterības brāļiem. Es domāju, piemēram, par mūsu Jauno vīriešu vadītājiem, kuri, atkarībā no klimata un kontinenta, veic vai nu 50 jūdžu (80 km) pārgājienus pa sarežģītu apvidu, vai rok — un tiešām mēģina tajās gulēt — ledus alas, kam vajadzētu būt vienām no garākajām naktīm cilvēces vēsturē. Es esmu pateicīgs par atmiņām par savu augsto priesteru grupu pirms pāris gadiem, kuri pēc kārtas vairāku nedēļu garumā gulēja uz maza guļamkrēsla mirstoša kvoruma locekļa guļamistabā, lai viņa padzīvojusī un vienlīdz vārgā sieva varētu nedaudz pagulēt sava dārgā vīra pēdējo dzīves nedēļu laikā. Es esmu pateicīgs par Baznīcas skolotāju, amatpersonu, padomdevēju un lietvežu armiju, nemaz neminot cilvēkus, kuri pastāvīgi sagatavo galdus un novāc krēslus. Es esmu pateicīgs par ordinētajiem patriarhiem, muzikālajiem izpildītājiem, par ģimenes vēstures darbiniekiem un ar osteoporozi slimajiem pāriem, kas ar grūtībām dodas uz templi plkst. 5:00 no rīta, nesot čemodānus, kas tagad ir gandrīz lielāki par viņiem pašiem. Es esmu pateicīgs par nesavtīgajiem vecākiem, kuri — iespējams, visu dzīvi — rūpējas par bērniem ar nopietniem veselības traucējumiem, dažkārt šie veselības traucējumi ir kombinēti un arī bērni ir vairāki. Es esmu pateicīgs bērniem, kuri vēlāk dzīvē strādā kopā, lai rūpētos par saviem slimajiem vecākiem.

Un tuvu pilnībai esošajai māsai labi gados, kura gandrīz vai atvainodamās, nesen čukstot, teica: „Es nekad neesmu bijusi vadītāja Baznīcā; es domāju, ka esmu bijusi tikai palīdzē”; — es viņai saku: „Dārgā māsa, lai Dievs svētī tevi un visus „palīgus” Valstībā.” Daži no mums, kuri *ir* vadītāji, cer kādu dienu iegūt to pašu stāvokli Dieva priekšā, ko jūs jau esat sasniegusi.

Es neesmu pārāk bieži savā dzīvē izteicis pateicību šādiem cilvēkiem par viņu ticību un labestību. Prezidents Džeimss E. Fausts pirms 13 gadiem stāvēja pie kanceles un teica: „Būdamas jauns zēns ... es atceros savu vecmammu ... gatavojam mūsu garšīgās maltītes uz karstas malkas krāsns. Kad blakus krāsnij esošā malkas kaste kļuva tukša, vecmamma klusi ... izgāja ārā, lai to no jauna piepildītu no ciedrkoku malkas kaudzes, un ienesa smago kasti atpakaļ mājā. Es biju tik nejūtīgs ... [ka] vienkārši sēdēju un ļāvu savai mīļajai vecmammai vienai piepildīt to malkas kasti.” Tad, ar aizsmakušu balsi emociju dēļ, viņš teica: „Man ir kauns par sevi, un es esmu nožēlojis savu neizdarību visu savu dzīvi. Es ceru, ka kādu dienu varēšu lūgt viņai piedošanu.”³

Ja tik pilnīgs cilvēks, kāds manās acīs bija prezidents Fausts, var atzīt savu jaunības nevērību, tad arī es šodien izsaku ne mazāku atzīšanos un paužu savu ilgi nokavēto cieņu.

Kad es tiku aicināts kalpot misijā, kas bija, pirms vēl cilvēce pazina laiku, misionāru izmaksu izlīdzināšanas programma vēl nebija ieviesta. Katram pašam vajadzēja pilnībā segt tās misijas izdevumus, uz kuru viņš vai viņa tika sūtīts vai sūtīta. Dažas misijas bija ļoti dārgas un, kā izrādījās, manējā bija viena no tām.

Līdzīgi kā mēs mudinām misionārus to darīt, arī es biju krājis naudu un pārdevis personīgos piederumus, lai samaksātu par savu ceļojumu tik labi, cik spēju. Es domāju, ka man bija pietiekami naudas, taču es nebiju pārliecināts, vai man pietiks pēdējiem manas misijas mēnešiem. Paturot to prātā, es tomēr svētlaimīgi atstāju savu ģimeni, lai dotos lielākajā piedzīvojumā, uz ko ikviens jauns misionārs cer. Es mīlēju savu misiju tā, kā, esmu pārliecināts, neviens cits jauns vīrietis nekad nav mīlējis pirms manis vai pēc.

Tad es atgriezos mājās, tieši pirms mani vecāki tika aicināti savā misijā. Ko nu, man vajadzēja darīt? Kā lai es samaksāju par savu augstskolas izglītību? Kā lai es maksāju par uzturu un mājokli? Un kā lai es īstenoju savas sirds lielāko sapni — apprecēt elpu aizraujoši pilnīgo Patrīciju Teriju? Es nekaunos atzīties, ka biju zaudējis drosmi un biju nobijies.

Vilcinoties es devos uz vietējo banku un palūdzu darbiniekam, ģimenes draugam, pateikt, cik naudas bija manā kontā. Viņš izskatījās pārsteigts un teica: „Kādēļ jautā, Džef, *visa* tava nauda ir tavā kontā. Vai viņi tev nepateica? Tavi vecāki vēlējās izdarīt to mazumu, ko viņi varēja, lai palīdzētu tev uzsākt dzīvi, kad tu atgriezīsies. Viņi neizņēma ne centa, kamēr tu biji misijā. Es domāju, ka tu to zināji.”

To es nezināju. Tas, ko es tiešām zinu, ir, ka mans tēvs, pašizglītots grāmatvedis, „rēķinvedis”, kā tos mēdza saukt mūsu mazajā pilsētiņā, strādājis tikai ar dažiem klientiem, visdrīzāk nekad nenopirka sev jaunu uzvalku vai jaunu kurpju pāri divu gadu laikā, lai viņa dēlam varētu būt visas šīs lietas viņa misijā. Turklāt, tas, ko es nezināju, taču tajā brīdī uzzināju, bija, ka mana māte, kura nekad nebija strādājusi ārpus mājas visā savā precētas sievietes dzīvē, sameklēja darbu vietējā universālveikalā, lai apmaksātu manus misijas izdevumus. Un neviens vārds par to netika man pateikts manas misijas laikā. Neviens vārds netika pateikts attiecībā uz visu šo. Cik daudzi tēvi šajā Baznīcā ir izdarījuši tieši to pašu, ko mans tēvs izdarīja? Un cik daudzas mātes šajos ekonomiski sareģītajos laikos pašreiz dara to, ko mana māte izdarīja?

Mans tēvs ir miris jau 34 gadus, tādēļ, tāpat kā prezidentam Faustam, man nāksies pagaidīt, lai pilnībā pateiktos viņam priekškara otrā pusē. Taču mana mīļā māte, kurai nākamnedēļ ir 95. dzimšanas diena, šodien priecīgi vēro šo pārraidi savās mājās Seintdžordzā, tādēļ nav par vēlu pateikties viņai. Jums, Mammu un Tēti, un visām mammām un tētiem, un ģimenēm, un uzticīgiem cilvēkiem visā pasaulē, es pateicos par jūsu upurēšanos jūsu bērnu labā (un citu cilvēku bērnu labā!), par jūsu lielo vēlēšanos sniegt viņiem to, kā jums pašiem nekad nav bijis, par lielo vēlēšanos sniegt viņiem laimīgāko dzīvi, kādu vien jūs varat sniegt.

Liels paldies jums visiem, brīnišķīgie Baznīcas locekļi — un arī jums, neskaitāmie labo cilvēku pūļi, kas nepiederat mūsu ticībai — par to, ka katru savas dzīves dienu pierādāt, ka tīrā Kristus mīlestība „nekad nebeidzas”.⁴ Neviens no jums nav nenožīmīgs, pa daļai tādēļ, ka jūs padarāt Jēzus Kristus evaņģēliju par to, kas tas patiesībā ir, — jūs esat Viņa žēlsirdības un žēlastības dzīvs atgādinājums, personīga, tomēr spēcīga Viņa izdarīto labo

lietu un dzīves, kuru Viņš atdeva, atnesot mieru un glābšanu citiem cilvēkiem, izpausme gan mazos ciemos, gan lielās pilsētās. Mēs jūtamies vairāk pagodināti, nekā spējam to izteikt, būt kopā ar jums šajā svētajā darbā.

Tāpat kā Jēzus teica nefijiešiem, tā es saku šodien:

„*Dēļ [jūsu] ticības ... Mans prieks ir pilnīgs.*

Un, kad Viņš bija sacījis šos vārdus, Viņš raudāja.”⁵

Brāļi un māsas, redzot jūsu piemēru, es no jauna apliecinu *savu* apņemšanos būt labākam, būt ticīgākam — laipnākam un vairāk ziedoties, būt žēlsirdīgākam un patiesākam — līdzīgi kā mūsu Debesu Tēvs ir un kā tik daudzi no jums jau esat. To es lūdzu mūsu diženā Parauga visās lietās — patiesi Kunga Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Ebrejiem 12:12; Mācība un Derības 81:5.
2. Mateja 25:40.
3. Džeimss E. Fausts, “The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith,” *Ensign*, 1997. g. nov., 59. lpp.
4. 1. korintiešiem 13:8; skat. arī Moronija 7:46–47.
5. 3. Nefijs 17:20–21.